

Tre nye Sange.

Digtet af

P. N. Hammer.

Mel. Jeg er en Gæst og Fremmed.

1. Hvor end jeg gaar og sidder, Mit Hjerte
ængstelig Af stille Sukke lider, Dg længes in-
derlig Til Himlens store Glæde og Lammetz
Bryllups-Sal, At jeg derind kan træde, Fra
Verdens Sorg og Kval.

2. Tidt sukker jeg hernede, I denne Bokims
Dal, Thi Sjælen onsker træde, I Himlens Fryde-
Sal. Men Tiden er ei kommen, At hun skal
træde ud, Dg stilles for sin Dommer, I Jesu
Seiers Strud.

3. Thi faar jeg her vel sukke, Dg gaa med
bange Sind, Til Gud selv vil oplukke Dg føre
mig derind, Hvor Sorgen ikke mere Skal gjøre
mig Fortrød, Jeg skal mig da med flere, I
Jesu Seier glød'.

4. Vel ser jeg i det Fjerne, Den Stad hvor
Herren bor, Dg hører Engle stemme, Den nye
Sang i Kor. Da længes og mit Hjerte, Gid at
jeg derop var, Da horte var min Smerte, Min
Sjæl var ren og klar.

V box 2:35

5. Men snart faa er alt borte, En Sky formørket har De skjønne Himlens Porte, Som var
jaa lys og klar, Nu atter Sjælen sukker, Og
længes inderlig, For Korsets Fod sig bukker, O!
Jesu, hjælp du mig.

6. Saaledes faar jeg kæmpe, Min Livstid
her paa Jord, Det gaar slet ei med Lempe, Nei,
Sorgen den er stor, De Modgangs Binde bruse,
Og Bølger heftigt slaar, Som vil mit Fartøi
knuse; Ved Guds Hjælp det dog staar.

7. O, Jesus, vær min Styrmand, Paa dette
brusende Vand, Da er jeg stedse sikker At ankre
i god Havn. Naar Taagen let sig spreder, Jeg
Havnen skue kan, Hvor Skibe kaste Anker, I
stilke, roligt Vand.

1. En Sang til min Frelser i Nødens Stund,
Som dybt fra mit Hjerte fremtoner, Han stedse
beviser mig sin Mistund, Min Synder i Blodet
udsoner. Daglig han sender mig Frelse og Fred,
Og trøster min Sjæl med sin Naade, Sin Naad
han mig sender i Hjertet ned, Som lærer mig Abba
at raabe.

2. O, Jesu, hvor syndig og ond jeg er, Fra
Fæse til Saale besmittet. Gudda du elsker og ha-
ver mig kjær. Saa du haver med Blodet mig
tvættet, At, se det er Kjærligheds rene Væld,
Der ifra det Hjerte udspringer. Det bringer min
Sjæl altid Lykke og Held, Saa lifligt og jaligt
det klinger.

3. Naar Synden den mest da trykker mig
her, Ja, naar Skyen Solen formørker, Jeg føler
da stedse du er mig nær, Og straks med din
Naade mig styrker. O, Hjertet tit sukker og
raaber Ve, Alt for sine plagende Dyster, Og
Satan han raaber: Fortabt er du! Straks
Jesús med Naaden mig trøster.

4. Saaledes hver eneste Dag fremgaar, I
Falb, Opreisning derefter, Saa Sjælen med
Paulus tit sukke faar: For syndige Dyster som
hefter Sjælen fra sandt og ensfoldigt at tro, Og
stedse i Naaden forblive, Derfor jeg ofte faar
føle Uro, Dog Jesus kan alting tilgive.

5. Saa lad mig, o Jesu, faa blive hos dig,
Og faa leve kun af din Naade, Da Sjælen i
Naaden vil fryde sig, Altid takke, bede og love,
Og synge sin Jesum en Hæderssang, som David
i Naaden han gjorde, Saa at til Himmelen høit
dens Klang, Saa lyder en frelst Sjæls Takorde.

Mel. Vandringsmanden styrer Løbet.

1. Stor er den Synd som i mig bor, Det
føler jeg med Smerte, Ei større Synder find's
paa Jord, Det gaar mig til mit Hjerte; Dog
maa jeg klage altfor tit, Mig smerter Synden
ikke, Da har jeg mest af Sorgen lidt, Thi Let-
sind ind vil stikke.

2. Og dette er den værste Braad, Som Sjæ-
len faar at føle, Naar jeg mig føler træg og

